

La Festa de Sants Metges

Ahir es celebrà la festa popular del barri dels Sants Metges, que avui ha de tenir una perllongació en tres dels agrupaments de veïns que ahir festejaren sants Cosme i Damià.

El mati es celebrà l'Ofici a la capella, oït al llarg del carrer de Corró pels fidels, i set orquestres tocaren concerts, passades, balls i sardanes en diversos llocs. Al carrer de Corró hi tocaven la Banda d'Estella, part d'avall de la capella, i La Catalònia part d'amunt; al carrer de Girona, La Principal; a l'envelat de la plaça de Verdaguer, la Unió Artística; i al barri del Lledoner L'Artística de Taradell. Al carrer de Prim, on fins ahir ningú no estava decidit, a última hora contractaren La Moderna al tros de can Murtra i la Cobla Granollers al de Can Guidons. I per causa d'haver ocorregut la mort de dos veïns, suprimiren la festa que tenien projectada els de la plaça d'Espanya i carrer del Congost.

La festa d'avui serà al Lledoner, a la plaça de Verdaguer i al carrer de Girona.

Als diversos aparadors, aquests dies passats, hi havien exposades les Toies dels balls de rams que s'hauran fet i es faran avui i les llaçades premi als concurrents a la cursa de cintes que es celebrà.

La Gralla, n.º 374

Granollers, 30 de Setembre del 1928

La Festa dels Sants Metges

La nota predominant de la festa d'enguany ha estat la desanimació a tots els carrers, accentuada com cap altre any. En tota la carretera la nit del dissabte veiérem només l'auto de Sta. Eulàlia. No creiem que en vingués cap altre dels altres pobles, i a fe que dissabte va fer un bon vespre.

Amb tot, la festa d'aquell dia seguí el diumenge a l'envelat de la plaça de Verdaguer, al carrer de Girona i al carrer de Prim, davant de can Fatjó. Suposem que els empresaris de l'envelat devien fer un bonic negoci, puix que era ple a vessar i sovintejaren els balls de rams i les rifes de les toies.

Els veïns del Lledoner ens han exposat llur satisfacció també per l'èxit de la festa. I particularment estan

El Sr. Ricardo de la Cierva

A l'hora que escric aquestes ratlles no han començat, encara, les sessions plenàries del Senat, dedicades al projecte de Constitució. De la Comissió n'ha sortit certament empitjorat, pel que fa referència als interessos de Catalunya, respecte al text aprovat pel Congrés de Diputats. I cal remarcar que aquest empitjorament ha estat, d'una manera especial, obra de senadors reials i de senadors del partit del Govern. Quan aquest article arribi al lector, probablement s'haurà ja aclarit la posició d'U.C.D. en aquest aspecte, i sabrem si s'ha restablert el consens, que permeté l'aprovació pel Congrés d'un text força vàlid per a Catalunya, o bé si la ruptura del consens és un fet i els partits catalans queden abocats a adoptar una postura de rebuig a la Constitució.

No cal dir que nosaltres desitgem un retorn al text del Congrés, tot aprofitant determinades millores que, en altres aspectes, s'han introduït al Senat. Però sigui quin sigui el resultat dels debats constitucionals d'aquests dies, és trist i cansat anar comprovant un dia i un altre dia, any rera any, la incomprensió de la realitat plurinacional d'Espanya i l'extensió i la gran força d'aquella concepció d'Espanya, que ha privat durant tants anys, com un tot homogeni —«una patria, una bandera, una lengua»—, que ha de ser governada uniformement des de Madrid. Aquella concepció que per exemple, en l'aspecte lingüístic porta a anomenar «español» a la llengua castellana, i a imposar-la obligatòriament a tothom, i, també a refusar l'esmena que presentà el diputat Trias Fargas demanant, només, la igualtat de tracte respecte a les diverses llengües. És una concepció que en definitiva, fa difícil la realització de tot intent seriós de reconèixer la personalitat dels diversos pobles d'Espanya i de retornar-los les seves llibertats nacionals.

En aquest context, i mercès a la política del consens, el text aprovat pel Congrés permetia que l'educació i la cultura fos competència de les Comunitats Autònomes, és a dir, per a Catalunya, de la Generalitat. Doncs, bé, això li semblà malament al senador d'UCD Sr. Ricardo de la Cierva, qui féu introduir al text una esmena, per la qual l'Estat podrà establir a tots els territoris autònoms les institucions educatives i culturals que cregui convenient, de forma que podrà interferir la política educativa i cultural de la Comunitat autònoma. És, evidentment, una esmena vexatòria per a les Autonomies, que sí, per una banda pretén fer impossible una planificació seriosa i coherent de l'educació a Catalunya, per altra banda és totalment coherent amb el pensament del seu autor, tan contrari a les autonomies que, només fa cinc anys (el mes de març del 1973), atacava la 2.ª República pel fet d'haver tingut «un respeto excesivo» i també «decimonónico» pel que ell en diu «el renacimiento del cantonalismo» i qualificava de «suicida» l'admissió dels plebiscits regionals.

El Sr. de la Cierva es revela com un dels molts guardians dels poders de l'Estat, oblidant que els òrgans de les Comunitats autònomes també seran Estat, i sense tenir en compte que l'Estat ha d'estar al servei del poble, del qual precisament emana el poder, i, que, per tant, l'Estat, a Catalunya, ha d'estar al servei del poble de Catalunya. Ens temem que, després d'haver cobrat durant tota la seva vida del pressupost de l'Estat, ha arribat a creure que aquest era el patró intocable i senyor de tot i de tots, i ha oblidat que l'única cosa que justifica l'existència de l'Estat és que estigui, de debò, al servei del poble.

Comentarista

molt agraïts al concurs que els presentaren els agents del Municipi per l'ordre de la mateixa.

En aquell tros del popular barri hi hagueren curses de patinets a peu i les clàssiques de sacs. Els campions foren Esteve Padrós (a) Cisquet. Jau-

me Casanovas i Francesc Gralla. També obtingueren premi els nois A. Davit i Agustí Aimerich.

La Gralla, n.º 375

Granollers 6 d'octubre del 1928

LLUÍS TINTÓ